

Sygnatura akt I C 760/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 lutego 2017r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Dziwiński

Protokolant: Aneta Bącal

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 08 lutego 2017r. w K.

sprawy z powództwa D. K.

przeciwko Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W.

o zapłatę

I zasądza od strony pozwanej Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. na rzecz powódki D. K. kwotę 7.142,29 zł (siedem tysięcy sto czterdzieści dwa i 29/100 złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 08.07.2014r. do dnia zapłaty;

II zasądza od strony pozwanej Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. na rzecz powódki D. K. kwotę 3.723,14 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III przyznaje biegłemu W. C. (1) od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze kwotę 165,97 zł tytułem wynagrodzenia za uzupełniającą opinię złożoną na rozprawie;

IV nakazuje stronie pozwanej Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze kwotę 432,66 zł tytułem wydatków wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 760/15

UZASADNIENIE

Powódka D. K. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. kwoty 7.142,29 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 lipca 2014 r. do dnia zapłaty. Powódka wniosła także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje żądanie powódka podała, że w dniu 25 grudnia 2013 r. doszło do kolizji drogowej, której sprawca miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w niemieckim towarzystwie (...). Powódka podała dalej, że w wyniku kolizji uszkodzeniu uległ należący do niej samochód marki V. (...) o nr. rejestracyjnym (...). Powódka zleciła rzeczoznawcy sporządzenie kosztorysu szkody i rzeczoznawca D. R. (1) ustalił, że koszt naprawy pojazdu wyniesie 12.510,58 zł. Za sporządzenie wyceny powódka zapłaciła 600 zł. Następnie powódka ustaliła, że reprezentantem ubezpieczyciela na terenie Polski jest Towarzystwo (...) S.A., gdzie dokonała zgłoszenia szkody. (...) S.A. przyznało na rzecz powódki kwotę 4.852,27 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd, a następnie, po ponownym przeanalizowaniu sprawy, dokonało dopłaty kwoty 1.116,02 zł, podtrzymując w pozostałym zakresie swoje stanowisko. Powódka podniosła, że rzeczywisty koszt naprawy samochodu opiewa na kwotę 12.510,58 zł i został ustalony na podstawie opinii rzeczoznawcy sporządzonej na jej zlecenie. Powódka podała, że wnosi

o zasądzenie kwoty 7.142,29 zł jako różnicy pomiędzy wypłaconym odszkodowaniem a odszkodowaniem należnym w tym kwoty 600,00 zł stanowiącej koszt wykonania opinii.

Strona pozwana Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje stanowisko przyznała, że posiada legitymację procesową bierną w tej sprawie na podstawie art. 123 w zw. z art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, gdyż sprawca kolizji posiadał ważną umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC w niemieckim towarzystwie ubezpieczeniowym. Pozwana nie kwestionuje co do zasady uprawnień powódki do naprawienia szkody, kwestionuje natomiast wysokość odszkodowania. Dodatkowo podniosła, że ustalona i wypłacona przez (...) S.A. suma wypłaconego odszkodowania wyniosła 5.968,29 zł i ta kwota rekompensuje poniesioną przez powódkę szkodę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 25 grudnia 2013 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ lewy bok samochodu powódki marki V. (...) nr rejestracyjny (...). Sprawca kolizji ubezpieczony był w niemieckim towarzystwie (...) w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, którego reprezentantem na terenie Polski jest Towarzystwo (...) S.A.

/ okoliczności bezsporne/

Powódka zwróciła się do rzeczoznawcy D. R. (1), który dokonał wyceny kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 12.510,58 zł. Za wykonaną opinię powódka zapłaciła kwotę 600 zł.

/dowód: ocena techniczno-ekonomiczna z 04.01.2014 r. k. 4-20, faktura vat k. 21/

Powódka w ramach likwidacji szkody przesłała dokumenty związane z kolizją do niemieckiego ubezpieczyciela w styczniu 2014 r. (...) S.A. oszacowało szkodę poprzez dokonywanie poprawek i skreśleń w kosztorysie sporządzonym przez D. R. (1).

/dowód: akta szkodowe k. 2-13, pismo z 08.04.2014 r. – k. 16v akt szkodowych/

Firma ubezpieczeniowa wyliczyła pierwotnie koszt naprawy pojazdu na kwotę 4.852,27 zł i tę kwotę wypłaciła powódce. Odmówiła zwrotu kosztów opinii technicznej. Po ponownym przeanalizowaniu sprawy dopłaciła powódce kwotę 1.116,02 zł tytułem zwrotu kwoty podatku VAT. Z tytułu zaistniałej szkody powódka otrzymała więc łącznie kwotę 5.968,29 zł.

/ okoliczności bezsporne/

Uzasadniony koszt naprawy uszkodzeń samochodu powódki powstałych w wyniku kolizji wynosi 13.046,71 zł.

/dowód: opinia biegłego inż. W. C. (1) – k. 189-216, opinia uzupełniająca ustna złożona na rozprawie w dniu 08 lutego 2017 r. – k – 248-249/

Sąd zważył co następuje:

Sporna między stronami nie była kwestia zasad odpowiedzialności strony pozwanej za szkodę, lecz określenie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powódki. Pojęcie szkody nie zostało zdefiniowane ustawowo, przyjmuje się jednak, że szkodą „jest każdy uszczerbek w prawnie chronionych dobrach (...), z którym to ustawa wiąże powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej” (patrz. System prawa cywilnego pod redakcją T. Dybowskiego, tom III Ossolineum 1981 r., s. 214). Zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 2 k.c., naprawienie szkody obejmuje m.in. straty,

które poszkodowany poniósł. Według przepisu art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Powódka wystąpiła z roszczeniem w zakresie kosztów naprawy pojazdu i zwrotu kosztów opinii rzeczoznawców. Spór dotyczył tego, czy powódce należała się kwota ponad ustalone i wypłacone przez firmę ubezpieczeniową koszty napraw oraz czy przysługiwał jej zwrot kosztów poniesionych przez nią na opinię rzeczoznawcy.

Ustaleń w zakresie określenia uzasadnionych kosztów naprawy sąd dokonał na podstawie opinii biegłego sądowego W. C. (1) z zakresu wyceny kosztów napraw powypadkowych.

W pisemnej opinii z dnia 18 sierpnia 2016 r., po dokonaniu oględzin wymienionych w pojeździe drzwi, biegły W. C. uznał, że z uwagi na charakter, umiejscowienie i stopień uszkodzeń, uszkodzone elementy samochodu kwalifikują się do wymiany, nie zaś do lakierowania, jak dowodziła strona pozwana i na co wskazywała opinia biegłego sądowego inż. J. W. (1) z dnia 11.07.2015 r.

W tym miejscu należy zauważyć, że pisemna opinia biegłego J. W. była sporządzana na podstawie dokumentacji fotograficznej, dopiero później, wydając opinię uzupełniającą biegły dokonał oględzin wymontowanych drzwi. W uzupełniającej opinii J. W. stwierdził jedynie, że przedmiotem oględzin są rzeczywiście drzwi wymontowane z pojazdu powódki, podtrzymał swoją poprzednią pisemną opinię oraz zdawkowo określił, że „nie stwierdzono uszkodzeń, które kwalifikowałyby drzwi do wymiany”. Nie wyjaśnił jednak w sposób stanowczy, na czym opiera taką ocenę i jakie ewentualne uszkodzenia miałyby przesądzać o tym, czy drzwi należało wymienić, czy też naprawić.

Dopiero przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego W. C. dało pełną odpowiedź na postanowioną przez Sąd tezę dowodową. Przesłuchiwany uzupełniająco biegły W. C. na rozprawie w dniu 8 lutego 2017 r. w sposób jasny i wyczerpujący odniósł się do wszystkich kwestii związanych ze stopniem deformacji uszkodzonych drzwi, celowości ewentualnej naprawy oraz dostępności części zamiennych. Stwierdził, że przeprowadzane wcześniej lakierowanie elementów samochodu nie miało wpływu na ich konstrukcję, integralność. Należało zaaprobować ustalony przez biegłego sposób zakwalifikowania powstałych uszkodzeń elementów jako nadające się jedynie „do wymiany”, a nie naprawy, a także proponowaną, a określoną w opinii pisemnej wartość tych części jako nowych części zamienników oryginalnych.

Znamienne przy dokonywaniu przez Sąd oceny wartości dowodowej obu opinii sądowych J. W. i W. C. było to, że sama strona pozwana przy weryfikacji prywatnej ekspertyzy D. R., na potrzeby postępowania likwidacyjnego, uznała za zasadne, aby dokonać wymiany uszkodzonych drzwi, a nie ich naprawy. Kwota zaniżonego, zdaniem powódki, odszkodowania nie wynikała z zanegowania samej zasadności wymiany uszkodzonych drzwi na nowe, a jedynie z tego, że pozwana pomniejszyła znacznie ceny części zamiennych, koszty robocizny i koszty lakierowania.

W celu doprowadzenia pojazdu powódki do stanu sprzed zaistnienia szkody należało dokonać kalkulacji napraw z uwzględnieniem cen nowych części zamiennych. Jedynie przyjęcie takiego założenia może doprowadzić do restytucji tj. przywróceniu do stanu istniejącego przed wyrządzeniem szkody. Takiego rezultatu nie osiągnięto natomiast przez zaaprobowanie kosztorysu proponowanego przez pozwaną i znajdującego częściowe poparcie także w opinii biegłego J. W. (1).

Wydane przez Sąd rozstrzygnięcie pozwala przyjąć, że naprawione zostaną tylko i wyłącznie uszkodzenia powstałe na skutek zdarzenia z dnia 25.12.2014 r., a pominięte zostały skutki wcześniejszej kolizji tj. z dnia 04.10.2013 r., które były już przedmiotem badania, a zostały już naprawione w wyniku wyroku w sprawie o sygn. VII C 172/14, a odnoszące się do tego samego pojazdu marki V. (...) nr rej. (...). W wyniku kolizji z dnia 04.10.2013 r. uszkodzeniu uległa prawa część auta D. K., natomiast zdarzenie z 25.12.2014 r. wywołało uszkodzenia jego lewej strony. Nie budzi także wątpliwości Sądu, że deformacja drzwi samochodu powódki (a nie jedynie naruszenie powłoki lakieru) nastąpiła w skutek zdarzenia właśnie z dnia 25.12.2014 r.

Nie było zasadne sięganie po kolejną, rozstrzygającą opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej, o co wnosił pełnomocnik pozwanej tuż przed zamknięciem przewodu sądowego albowiem sposób dokonania ustaleń przez biegłego W. C. był kompleksowy i znajduje logiczne odzwierciedlenie w pozostałej części zgromadzonego materiału dowodowego. Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (wyr. SN z 6.10.2009 r., II UK 47/09, L.). Jeżeli w sprawie wydane zostały dwie opinie biegłych, a ich konkluzje są odmienne, to do sądu orzekającego należy ocena każdej z wydanych opinii i uznanie jednej z nich za wiarygodną, przy odrzuceniu drugiej (za: Komentarz do art. 278 kpc red. Zieliński 2017, wyd. 9/Flaga-Gieruszyńska, Legalis).

Odnosząc się natomiast do opinii prywatnej, sporządzonej przez D. R. (1) to należy zauważyć, że określała ona wysokość szkody na potrzeby postępowania likwidacyjnego i jak się okazało firma ubezpieczeniowa na podstawie tej ekspertyzy zrobiła swoją kalkulację. W takiej sytuacji usprawiedliwione było sporządzenie kalkulacji na potrzeby postępowania likwidacyjnego. Można zresztą zrozumieć postępowanie powódki, że nie знаła procedur likwidacji szkód w sytuacji, gdy sprawcą zdarzenia był obywatel obcego kraju korzystający z polisy niemieckiego towarzystwa ubezpieczeń.

Odpowiedzialność ubezpieczyciela kształtował przepis art. 822 § 1 k.c. Dochodzona kwota wraz z wypłaconym wcześniej odszkodowaniem jest zatem niższa niż ustalone koszty naprawy (w opinii biegłego W. C.), tak więc zasądzone w całości kwotę dochodzoną pozwem. Powódka zgłosiła także żądanie zasądzenia odsetek od kwoty dochodzonej pozwem od dnia 8.07.2014 r. W trakcie postępowania likwidacyjnego powódka zgłosił kwotowo swoje żądania, tak więc w dniu wniesienia pozwu należności z tytułu uzasadnionych kosztów naprawy i zwrotu kosztów opinii były już wymagalne.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Strona przegrywająca jest zatem zobowiązana zwrócić koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, których nie miała obowiązku uiścić. W skład tych kosztów wchodziły: 358,00 zł – opłata sądowa, 1.200,00 zł – koszty zastępstwa procesowego, 17,00 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa, 2.148,14 – koszty opinii biegłych poniesione przez powódkę. Łącznie była to kwota 3.723,14 zł

Biegłemu W. C. przyznano wynagrodzenie w związku z jego stawiennictwem na rozprawie w kwocie 165,97 zł. Wydatki te zostały wyłożone przez Skarb Państwa. Ponadto wydatki objęły koszty opinii uzupełniającej i stawiennictwa na rozprawie biegłego J. W..

Łącznie była to kwota 432, 66 zł.

Na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano stronie pozwanej koszty te uiścić na rzecz Skarbu Państwa co znalazło odzwierciedlenie w pkt. IV wyroku.